

TEN ROOMS OF THE MIND

INSTINCT

Direction

INSTINCTUL GILLETTE

Dirrecția

ZECE CAMERE ALE MINȚII

Există o casă pe care fiecare dintre noi o locuiește fără s-o fi ales vreodată.

Nu are adresă. Nu apare pe nicio hartă. Și totuși o cunoaștem mai bine decât orice loc în care am trăit cu adevărat. Înăuntru sunt zece uși.

Pe unele le deschidem în fiecare zi fără să ne dăm seama.

Pe altele le ținem încuiate, prefăcându-ne că n-au nimic de-a face cu noi.

Și apoi sunt camere pe care nu le-am construit noi, dar pe care, cumva, le purtăm totuși înăuntrul nostru. Aceasta nu este o teorie.

Nu este un manual de psihologie care adună praf pe un raft.

Este relatarea unui om care a străbătut aceste zece camere una câte una, adesea fără să știe unde se află, și care acum, cu câțiva ani în plus pe umeri, încearcă să le descrie exact așa cum le-a trăit.

Zece uși.

Le-am deschis pe toate.

Pe unele din curiozitate.

Pe altele fără tragere de inimă.

Pe unele abia când era deja prea târziu ca să mă mai întorc.

Dacă aceste camere ți se par cunoscute, nu e pentru că spun povestea mea.

E pentru că, undeva în adânc, o spun și pe a ta.

Ferdinando

INSTINCTUL — Direcția

De fiecare dată când sosea momentul, mă trezeam stând la o răscruce.

Mintea tăcea.

Nicio logică.

Niciun calcul.

Nicio strategie.

Doar trupul.

O ușoară înclinare spre stânga.

Ca o frunză care urmează vântul fără să știe unde va cădea.

Am învățat că instinctul vine dintr-o regiune străveche.

Mai veche decât cuvintele.

Mai veche decât fricile pe care am învățat să le purtăm.

Era deja acolo.

Înainte de școală.

Înainte de educație.

Înainte de caracter.

Instinctul este primul locatar al casei noastre.

Cel care plătește chiria în continuare, chiar și atunci când uităm că există.

Nu vorbește.

Arată.

Nu explică.

Însoțește.

Multe dintre deciziile care mi-au schimbat viața s-au născut așa.

Fără dovezi.

Fără garanții.

Fără martori.

O senzație.

Nimic mai mult.

Și totuși, privind înapoi, văd că a fost de ajuns.

Pentru că instinctul nu cunoaște viitorul.

Cunoaște adevărul nostru — adevărul la care rațiunea poate încerca ani de zile să ajungă, în timp ce trupul îl știa deja.

Iar când îl ascultăm cu adevărat, nu mai întrebăm unde duce drumul.

Începem să mergem.

Problema nu e când instinctul greșește.

Problema e când ne prefacem că nu l-am auzit niciodată.

Pentru că atunci începem să căutăm pe altcineva care să ne poarte responsabilitățile.

Un părinte.

Un profesor.

Un șef.

Un guvern.

Un destin.

Dacă refuzăm să ascultăm ceea ce știm deja, vom găsi mereu pe altcineva pe care să dăm vina.

Aceasta este omenirea.

Aproape întotdeauna dispusă să se trădeze pe sine decât să ia o decizie.

Ferdinando